

[Kurt Hansen]

jekter mellem f.eks. en lærlingeløn på 20–25 kr. i timen og aflønningen på et beskæftigelsesprojekt, der måske ligger 20–30 kr. over lærlingelønningerne. Det siges at være uhenigtsmæssigt, da det skal have førsteprioritet, at de unge på et tidspunkt vælger at blive faglærte. Den høje løn på beskæftigelsesprojekterne er med til at modvirke dette, siges det.

Findes der overhovedet en mere bagvendt måde at gøre disse ting op på? Selvfølgelig gør der ikke det. Det er jo arbejdsgiverpolitikken, der på denne måde sættes i højsædet. Det er også en realitet, at den manglende løn på basisåret på EFG og den helt urimelige underbetaling i læretiden har holdt de unge fra at påbegynde en lærlinguddannelse. Hvis der skulle gøres noget reelt ved problemet, sker det ikke ved at gøre elendigheden mere omfattende ved at tvinge unge under 20 år ved beskæftigelsesarbejder til at være løntrykkere.

Vi har set, hvordan socialdemokrater i fagbevægelsens top har gjort deres bedste for at ødelægge lærlingenes kamp for bedre forhold. Vidtgående midler er blevet taget i anvendelse, bl.a. at fratage dem adgangen til egen demokratisk organisering i forbundene, og stik mod lærlingenes egne ønsker bliver der oprettet nye splittelsesorganisationer for de unge i Fællesorganisationernes regie og under fagforeningernes direkte dominans. Og hvad har disse nye organisationer gjort for at sikre bedre forhold for lærlingene? Det kan bestemt ligge på et meget lille sted. Regeringens og socialdemokratiets politik gør det klart, at løn på basisåret og det nødvendige antal praktikpladser i virkeligheden kun kan sikres gennem en aktiv mobilisering i fagforeninger, arbejdsløshedsudvalg og forskellige faglige ungdomsforeninger.

Behændigt søger arbejdsministeren at spille forskellige grupper af lønarbejdere ud mod hinanden, f.eks. når arbejdsministeren viser stor forståelse for de ældre arbejders påståede manglende forståelse for, at de unge på beskæftigelsesprojekter får en almindelig overenskomstsmæssig løn. Samtidig siger arbejdsministeren i Dansk Arbejdsgiverforenings blad, at forbundenes medlemmer skal holde igen med lønkrav for at skabe lære- og praktikpladser. Det viser i virkeligheden, at de to grupper som begrundelse for løntryk

skal spilles ud mod hinanden, og så påstår man oven i købet, at dette er arbejderpolitik.

Der er nok beklageligvis med løntrykkerbekendtgørelsen lagt op til en generel ny aldersgrænse på arbejdsmarkedet, som kan føre henimod en egentlig ungarbejderløn.

Jeg vil godt spørge regeringen, hvad der er dens målsætning med, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening i forbindelse med indførelse af jobskabelsesordningen sætter sig til forhandlingsbordet og finder frem til et nyt lønmaksimum for de unge under 22 år. Har vi først fået det indført på jobskabelsesordningen, så ved vi, det også kommer til at gælde på jobtilbudsordningen, fordi der er aldeles flydende grænser imellem de to ordninger, og har vi det først på de to ordninger, så ved vi udmærket godt, hvad der vil være arbejdsgivernes strategi: de vil simpelt hen nægte at antage én eneste ung under 22 år til højere løn.

Hvad siger hr. Svend Auken så, og hvad siger fru Dorte Bennedsen så? Ja vi må hellere gøre noget, for at de unge kan komme ind på det private arbejdsmarked, og hvordan gør vi det bedst? Det gør vi ved at sætte deres løn ned til det maksimum, som LO og Dansk Arbejdsgiverforening har forhandlet sig frem til som det, der skal være gældende på jobskabelsesordningen.

Tager jeg fejl, så vil jeg meget gerne have det dementeret heroppefra. Jeg håber, at jeg gør det, og jeg håber, at enten undervisningsministeren eller arbejdsministeren kommer op og dementerer det.

Og hvad så med lære- og praktikpladserne? Hvornår bliver det problem løst? Vi står i en situation, hvor 14.000 unge er nægtet adgang til videre uddannelse. Kan vi forvente nogle udspil fra regeringen? Hvornår kommer de? Hvad kommer de til at bestå af? Det vil jeg også glæde mig til at høre fra undervisningsministeren eller arbejdsministeren, når deres tur kommer i svarrunden.

Tyroll (VS):

For nogle uger siden begyndte hr. Camre at tænke højt, og det har han gjort som én af en lang række socialdemokrater, for sådan bliver det jo betegnet, når man fra socialdemokratiets side gør sig nogle tanker, som bevæger sig mod højre i et lidt stærkere tempo, end de plejer at gøre i socialdemokratiet.